

[Elisabeth Bruun Olesen]

Med miljøministerens ændringsforslag bliver beslutningsforslaget underlig gummiagtigt; det bliver som en elastik, man kan spænde ud og ind efter lyst og behov. Hvad betyder det, der står? Hvad er »væsentlige fremskridt«, som der er blevet spurgt om? Hvis de væsentlige fremskridt ikke er gjort, hvornår skal vi så selv skride til mærkning i Danmark?

Som det også er blevet påpeget, er den videnskabelige dokumentation til stede. Det bliver altså ikke bestridt, at stofferne er kræftfremkaldende, og det, vi forlanger, er i virkeligheden utrolig beskedent. Vi forlanger såmænd blot, at de stoffer, som er kræftfremkaldende, skal mærkes, så de mennesker, der arbejder med dem, ved det, og så det ikke er som i øjeblikket, hvor de mennesker, der arbejder med dem, svæver i lykkelig uvidenhed om, hvor farlige de ting, de arbejder med, er.

I brevet fra Kræftens Bekæmpelse bliver det påpeget, at den mærkning af kræftfremkaldende stoffer, som skal godkendes i EF, tager år og år og år, og indtil nu er det kun lykkedes at få mærket 22 stoffer med advarselmærkningen. Jeg ved ikke, om jeg synes, det er godt, at ministeren er udholdende. Man kan også være udholdende så længe, at man bliver udholdende på en dum måde, for at sige det sådan. VS mener, at det ville være meget bedre at skride til handling og sørge for, at man i Danmark mærkede disse stoffer, så de mennesker, der arbejdede med dem, vidste, at de skulle tage sig i agt for dem.

Vi mener som Socialdemokratiet, at man burde gå langt videre; man burde selvfølgelig forhindre og forbyde, at folk overhovedet arbejdede med de stoffer, men så vidt har vi ikke engang ønsket at gå.

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Jeg må sige til hr. Gade, at jeg er enig i den betragtning, som er fremkommet fra Kræftens Bekæmpelse om, at disse stoffer skal mærkes. Vi vil også arbejde for, at vi inden udgangen af 1989 har mærket op mod 200 stoffer.

Men det er jo en given ting, at vi må gøre, hvad vi kan for, at EF vil acceptere vort synspunkt. Og der er jo ingen uenighed: disse stoffer skal mærkes, i det øjeblik der er

dokumentation for, at de er sygdomsfremkaldende.

Derfor synes jeg også, det er lidt urimeligt, når hr. Camre giver udtryk for, at det er beskæmmende, at sagen endnu en gang skal udsættes, at der ikke sker noget, og at vi eventuelt skal have en ny lang udsættelse. Det er jo ikke tilfældet, og det ved hr. Camre også udmærket godt.

Nu ligger det jo sådan med hensyn til de 26 kræftfremkaldende stoffer, der er under behandling i øjeblikket, at Kommissionen nu skal sende et forslag til Rådet, som skal træffe afgørelse inden for en 3-måneders periode. Mit ændringsforslag siger jo klart, at hvis der ikke inden den 1. januar 1988 er gjort væsentlige fremskridt i forhandlingerne om disse stoffer, må vi gennemføre en selvstændig mærkning af stofferne. En sådan udtalelse er markant, og jeg har også meddelt EF, at tidsfristen altså ikke er urimelig lang, den er et halvt års tid godt og vel, hvor vi må afprøve, om EF-landene nu vil være med.

Skulle det vise sig – hvad jeg ikke tror, jeg tror kun, det er en hypotetisk tankegang – at der kommer en markant afvisning fra EF-staterne, ser jeg ingen grund til, at vi skulle udsætte mærkningen. Men hvis EF-landene er positivt indstillet over for at gøre noget ved det, så vil vi arbejde for, at vi kan få en afklaring så hurtigt som muligt og senest til 1. januar 1988. Skulle det vise sig, at der under arbejdet med disse stoffer kommer yderligere dokumentation frem, ser jeg ikke nogen grund til, at vi skal afvente den 1. januar, før vi eventuelt kan skride ind.

(Kort bemærkning).

Camre (S):

Miljøministeren fremlægger sine forslag under en falsk varebetegnelse. Hvis man står med forslagene i hånden, vil man se, at første punkt i ministerens ændringsforslag alene er en opfordring til at arbejde for mærkning af alle de 208 stoffer. Men det, ministeren derefter lover, er jo alene, at han vil gennemføre en national mærkning af 23 stoffer, hvis han ikke kommer igennem. Det, som ministeren siger at han inden den 1. januar 1988 vil se væsentlige fremskridt i forhandlingerne om, drejer sig altså om 23 stoffer. Denne sag er altså, præcis som jeg sagde, udskudt endnu en gang på ubestemt tid.